

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et. Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatelky **Z. P., a. s.**, zastoupené Mgr. Petrem Poláchem, advokátem se sídlem v Blansku, Bezručova 52, za účasti **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2 a osoby zúčastněné na řízení **Z., a. s.**, zastoupené JUDr. Františkem Zelenickým, advokátem se sídlem v Praze 2, Sokolská 52, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2006, č. j. 5 Ca 196/2004 - 66,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 4. 2006, č. j. 5 Ca 196/2004 - 66, zamítl žalobu právního předchůdce stěžovatelky proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního ze dne 30. 8. 2004, č. j. MHMP-108665/2004/OST/Kš/Lí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 15, odboru výstavby ze dne 25. 6. 2004, č. j. OV 8121/04/Sa, kterým byla společnosti Z., a. s. povolena stavba „rekonstrukce, dostavba a nástavba administrativní budovy a. s. L., v areálu společnosti Z. a. s. na pozemcích p. č. 702/1, 702/4, 702/6, 702/20 a 701/4 v k. ú. D. M. (vlastní stavba) a na pozemcích p. č. 702/11, 706/1, 716/2, 716/3, 716/4 a 716/5 v k. ú. D. M. (inženýrské sítě). Městský soud neshledal věcně opodstatněnou námitku stěžovatelky o porušení ustanovení § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Nepřesné označení stavebníka (Z., a. s.) v záhlaví prvostupňového rozhodnutí, kde je před názvem společnosti uveden dodatek vyjadřující jeho právní formu a nepřesné označení stěžovatelky v tomtéž rozhodnutí jako Z. 1, a. s. nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, které bylo jinak řádně doručeno. Nepřesným označením totiž nebyla zkrácena práva právního předchůdce stěžovatelky, který proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání a proti rozhodnutí odvolacího orgánu i žalobu. Městský soud dovedl, že vydáním správních rozhodnutí nebylo dotčeno vlastnické právo právního předchůdce stěžovatelky k pozemku p. č. 772 v k. ú. D. M., protože z rozhodnutí správních orgánů i z projektové dokumentace je zřejmé, že tento pozemek není určen pro stavební činnost a jeho využití jako přístupové komunikace pro stavebníka upravuje ustanovení § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

Proti tomuto rozsudku městského soudu, který byl doručen zástupci stěžovatelky dne 14. 7. 2006, podala stěžovatelka blanketní kasační stížnost ze dne 27. 7. 2006, v níž vůbec nebylo uvedeno, v jakém rozsahu a z jakých důvodů, je rozsudek napadán, která byla téhož dne doručena tomuto soudu s tím, že bude odůvodněna ve lhůtě 3 týdnů.

Usnesením městského soudu ze dne 6. 10. 2006, č. j. 5 Ca 196/2004 - 77, byla stěžovatelka vyzvána, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranila nedostatky kasační stížnosti ze dne 27. 7. 2006 a zaslala soudu dva stejnopisy doplnění tohoto mimořádného opravného prostředku, v němž bude uvedeno, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozsudek městského soudu napadán. Současně byla stěžovatelka upozorněna na to, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě řádně doplněna, bude řízení o kasační stížnosti odmítnuto. Toto usnesení bylo doručeno dne 12. 10. 2006 zástupci stěžovatelky.

Stěžovatelka doplnila podle toho požadavku městského soudu kasační stížnost v podání ze dne 18. 1. 2007, které bylo téhož dne předáno k poštovní přepravě a doručeno městskému soudu dne 19. 1. 2007. V tomto doplnění stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s., v němž rozvedla své výhrady, které současně podrobně odůvodnila.

Magistrát hlavního města Prahy ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stížní námitky jsou obdobné jako námitky uplatněné v odvolání a jako žalobní námitky stěžovatelky a jelikož se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu, navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Společnost Z., a. s. ve vyjádření ke kasační stížnosti především zdůraznila, že důvody kasační stížnosti jsou opakováním námitek uplatněných v odvolání i v žalobě, s nimiž se vypořádaly jak odvolací správní orgán, tak i městský soud. Znovu však podrobně rozebrala zásadní důvody, pro které nepovažuje kasační stížnost za opodstatněnou a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto podle odst. 3 citovaného ustanovení doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a stěžovatel má v souladu s touto zásadou mimo jiné povinnost označit rozsah napadení rozhodnutí krajského soudu. Takto vymezeným rozsahem a důvody v kasační stížnosti, se zákonem stanovenými výjimkami, je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kdy ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. výslovně uvádí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body, lze jen ve lhůtě pro podání žaloby, pro řízení o kasační stížnosti s. ř. s. takovou koncentrací řízení nezakotvuje. O rozšíření kasační stížnosti na výroky dosud nenapadené a rozšíření důvodů kasační stížnosti se hovoří pouze v ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., a to v souvislosti s výzvou soudu k doplnění náležitostí kasační stížnosti v jednoměsíční lhůtě. Tato jednoměsíční lhůta má zákonem jednoznačně stanovený počátek, a to okamžikem doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Pokud je stěžovatel vyzván k doplnění náležitostí kasační stížnosti postupem podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., může rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody

jen ve lhůtě jednoho měsíce v tomto ustanovení uvedeně, nebyla-li na včasnou žádost stěžovatele tato lhůta prodloužena soudem. S. ř. s. upravuje koncentraci řízení pouze pro případ, kdy je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti postupem podle citovaného ustanovení, a soud již proto nemůže přihlížet ke stížním námitkám uplatněným po uplynutí lhůty podle § 106 odst. 3 s. ř. s. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05 a nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. II. ÚS 136/06).

Stěžovatelka v této věci podala kasační stížnost proti rozsudku městského soudu, aniž v ní uvedla důvody, pro které je rozhodnutí městského soudu napadáno. Městský soud proto v souladu s ustanovením § 106 odst. 3 s. ř. s. vyzval stěžovatelku usnesením ze dne 6. 10. 2006, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranila nedostatky kasační stížnosti. Současně byla stěžovatelka poučena, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě řádně doplněna, bude řízení o kasační stížnosti odmítnuto. Jelikož toto usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatelky dne 12. 10. 2006, měla stěžovatelka v důsledku koncentrace řízení možnost, ale současně i povinnost, uvést rozsah napadení rozsudku městského soudu a důvody, z jakých tento rozsudek napadá, nejpozději do 13. 11. 2006. Jen v této lhůtě totiž mohla stěžovatelka rozšířit kasační stížnost na výroky nenapadené a uvést i důvody, pro které kasační stížnost podává. Pokud tedy stěžovatelka doplnila kasační stížnost až v podání ze dne 18. 1. 2007, které bylo doručeno městskému soudu následující den, stalo se tak zjevně po uplynutí lhůty uvedené v ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování proto nemohl přihlížet ke stížnostním námitkám stěžovatelky, které byly uplatněny až po uplynutí lhůty podle § 106 odst. 3 s. ř. s. Jelikož kasační stížnost neobsahovala nejpozději dne 13. 11. 2006 žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 až e) s. ř. s., Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu